

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnata(ul) , domiciliat(ă) în_, în numele și ca reprezentant(ă) legal(ă) a copilului meu minor_, chem în judecată și personal la interogatoriu pe soțul(a) pârât(ă)_, domiciliat(ă) în_, pentru

ÎNCREDINȚAREA COPILULUI MINOR

urmând ca, prin hotărârea ce veți pronunța, să-mi încredințați mie spre creștere și educare pe sus-numitul minor. Cer, de asemenea, ca pârâtul(a) să fie obligat(ă) să contribuie la întreținerea minorului și să-mi plătească cheltuieli de judecată.

Motivele acțiunii:

În fapt, sunt căsătorit(ă) cu pârâtul(a) de la data de_, iar din căsătorie a rezultat minorul_, născut la data de_.

Datorită unor neînțelegeri ne-am despărțit în fapt la data de_. Minorul a fost luat de pârât(ă) și dus la părinții lui(ei). Aceștia sunt în vârstă, nu au locuință corespunzătoare și condiții materiale suficiente pentru a asigura copilului o bună creștere și dezvoltare. Copilul a fost luat și dus la ei numai în scopul ca pârâtul(a) să nu poată fi obligat(ă) la întreținere, dovadă că nici acum nu contribuie cu nimic la creșterea și educarea copilului.

Având în vedere că până în prezent copilul a fost crescut de mine, din care cauză îmi este puternic atașat sufletește, vârsta sa, împrejurarea că eu mă pot ocupa personal de creșterea și educarea lui, că am condiții materiale mai bune decât pârâtul(a) și părinții săi, vă rog să-mi încredințați mie copilul spre creștere și educare.

De asemenea, vă rog ca pârâtul(a) să fie obligat(ă) la întreținerea minorului, în rapor.t de veniturile pe care le realizează și de nevoile copilului, precum și la cheltuieli de judecată.

În drept, îmi întemeiez acțiunea pe dispozițiile art. 100 C. fam. raportat la art. 42 C. fam. care se aplică prin asemănare, și pe dispozițiile art. 107, 86 și 94 C. fam. cu privire la obligarea pârâtului(ei) la întreținere.

În dovedirea acțiunii înțeleg să mă servesc de interogatoriul pârâtului(ei), de ancheta socială pe care o va face autoritatea tutelară și de declarațiile martorilor: _.

Depun cererea de chemare în judecată în dublu exemplar, timbru fiscal în valoare de_lei și timbrul judiciar în valoare de_lei.

Anexez copia certificatului de căsătorie și copia certificatului de naștere al copilului minor.

Data depunerii_

Semnătura_

DOMNULUI PREȘEDINTE AL JUDECĂTORIEI_

Explicații teoretice

ÎNCREDINȚAREA MINORILOR SPRE CREȘTERE ȘI EDUCARE

1. CONCEPT ȘI REGLEMENTARE

Părinții sunt datori să-și îngrijească copilul (art. 101 alin. 1 C. fam.).

Ei sunt obligați să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățătura și pregătirea lui profesională, potrivit cu însușirile lui și în conformitate cu țelurile statului nostru, spre a-l face folositor colectivității (art. 101 alin. 2 C. fam.).

Îndeplinirea îndatoririlor anunțate presupune o supraveghere continuă și atentă a copilului în toată activitatea lui, astfel încât să se observe dezvoltarea sa fizică, intelectuală și morală. Aceste îndatoriri nu pot fi executate decât numai dacă părintele are o conduită morală corespunzătoare, pentru a-l determina pe copil, prin exemplul său personal, să aibă o comportare adecvată normelor de conviețuire socială.

Împotriva părinților care nu-și îndeplinesc aceste obligații sau prin comportarea lor pun în pericol dezvoltarea fizică și intelectual-morală a copilului minor se pot lua măsuri de sancționare. Principala măsură constă în încredințarea minorului spre creștere și educare unuia dintre părinți, unei alte familii sau persoane, ori unei instituții de ocrotire a minorilor.

1. SEDIUL MATERIEI. Potrivit art. 100 C. fam, copilul minor locuiește la părinții săi. Dacă părinții nu locuiesc împreună, aceștia vor decide, de comun acord, la care dintre ei va locui copilul. În caz de neînțelegere între părinți, instanța judecătorească, ascultând autoritatea tutelară, precum și pe copil, dacă acesta a împlinit vârsta de 10 ani, va decide, ținând seama de interesele copilului, la care din părinți va locui acesta.

2. SITUAȚII. Problema încredințării copilului minor spre creștere și educare unuia dintre părinți, unei rude ori unor alte persoane, cu consimțământul acestora, sau unor instituții de ocrotire, se poate ivi, spre exemplu, în următoarele cazuri:

1) la pronunțarea divorțului, când, potrivit art. 42 C. fam, instanța este obligată să hotărască căruia dintre părinți îi vor fi încredințați copiii minori; aceștia, pentru motive temeinice, pot fi încredințați unor rude sau unor alte persoane, cu consimțământul acestora, sau unor instituții de ocrotire;

2) odată cu pronunțarea hotărârii judecătorești prin care se declară nulă sau anulată căsătoria; declarația nulității nu are nici un efect față de copii, care-și păstrează situația de copii din căsătorie (art. 23 alin. 2 C. fam.). Într-o astfel de situație se aplică, prin asemănare, dispozițiile prevăzute în materie de [divorț](#) în ceea ce privește drepturile și obligațiile dintre părinți și copii; ca atare, odată cu declararea nulității, instanța trebuie să facă aplicarea art. 42 C. fam. și să dispună căruia dintre părinți urmează să-i fie încredințați copiii, cu ascultarea părinților, a autorității tutelare și a copiilor care au împlinit vârsta de 10 ani (art. 24 alin 2 C. fam.);

- 3) în timpul căsătoriei, când datorită unor neînțelegeri, unul dintre părinți sau amândoi refuză sau își neglijează în mod grav îndatoririle părintești privind creșterea și educarea copilului, sau pune în pericol prin comportarea sa dezvoltarea fizică, morală sau intelectuală a acestuia (art. 100 alin 3 C. fam.); nu interesează dacă ei sunt sau nu despărțiți în fapt, sau sunt ori nu în divorț.
- 4) când copilul se naște după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei și nașterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie el beneficiază de prezumția de paternitate prevăzută de art. 53 alin 2 C. fam. și în cazul ivirii unor neînțelegeri între părinți instanța va hotărî căruia dintre ei va fi încredințat;
- 5) ca urmare a anulării sau a desfacerii adopției, când părinții firești, care redobândesc drepturile părintești, sunt despărțiți în fapt sau între ei există neînțelegeri cu privire la care dintre ei să locuiască copilul minor (art. 85 raportat la art. 42 C. fam.);
- 6) în urma stabilirii filiației copilului din afara căsătoriei față de ambii părinți, potrivit art. 65 C. fam, încredințarea lui spre creștere și educare se va hotărî în baza art. 42-44 C. fam. care se aplică prin asemănare; părinții, nefiind căsătoriți sunt asimilați cu soții despărțiți prin divorț și din această cauză art. 65 C. fam. face trimitere la art. 42-44 C. fam.;
- 7) în cazul în care unul dintre părinți a dispărut, a murit, sau a fost decăzut din drepturile părintești, iar celălalt părinte este minor sau în imposibilitate de a se îngriji de persoana copilului.

Enumerarea acestor situații are un caracter enunțiativ.

3. TITULARUL ACȚIUNII CIVILE pentru încredințare spre creștere și educare este minorul, indiferent de vârstă.

Minorul între 14 și 18 ani - singura persoană din dreptul nostru care are capacitate de exercițiu restrânsă -, cu încuviințarea prealabilă a părinților sau a tutorelui, își exercită singur dreptul de a introduce acțiunea și este obligat să participe personal la judecarea cauzei (vezi art. 105 C. fam. și art. 9 alin. 2 din Decretul nr. 31/1954).

Minorii care nu au împlinit vârsta de 14 ani și cei puși sub interdicție, fiind lipsiți de capacitate de exercițiu, nu pot introduce acțiunea decât prin reprezentanții lor legali: părinți, tutore sau curator.

Acțiunea se poate introduce, chiar împotriva voinței părinților copiilor, de procuror ori de autoritatea tutelară, care trebuie să figureze în proces ca reclamant.

În practica judiciară, s-a ridicat problema dacă bunicii materni sau paterni, la care se află copilul minor, au calitate să introducă acțiune pentru a le fi încredințat copilul spre creștere și educare, în cazul în care părinții vădesc dezinteres sau prin comportarea lor pun în primejdie sănătatea sau dezvoltarea fizică a copilului. Opinia este că bunicii nu au o asemenea calitate.

Copilul minor care a împlinit 10 ani trebuie ascultat.

În ceea ce privește terții, se consideră că aceștia nu au calitatea procesuală activă ca, pe calea unei acțiuni în justiție, să li se încredințeze lor copiii pe care îi au sub îngrijire de mai mulți ani, chiar dacă mama lor a decedat, iar tatăl se dezinteresează de ei.

4. CEREREA de CHEMARE ÎN JUDECATĂ. Se cheamă în judecată unul sau ambii părinți. Cererea este de competența instanței în a cărei rază teritorială domiciliază copilul minor.

În acțiune, în afara numelui, prenumelui și domiciliului exact al părinților și al copilului minor, trebuie enunțate motivele care justifică luarea măsurii de încredințare spre creștere și educare a minorului. Dovedirea motivelor se poate face prin orice mijloc de probă admis de lege.

Citarea și ascultarea autorității tutelare, atât a aceleia de la domiciliul mamei, cât și a aceleia de la domiciliul tatălui, dacă părinții copilului nu au domiciliul în aceeași localitate, se impune, ea fiind necesară pentru realizarea ocrotirii părintești.

Citarea autorității tutelare este obligatorie sub pedeapsa nulității hotărârii, în timp ce ascultarea autorității tutelare nu înseamnă prezența efectivă a delegatului său în instanță. Autoritatea tutelară este însă obligată să trimită instanței un referat de anchetă socială din care să rezulte condițiile pe care le pot asigura părinții copiilor propunând la care părinte să se încredințeze copiii spre creștere și educare. Acest referat este obligatoriu, ca și citarea, sub pedeapsa nulității hotărârii.

Prin acțiune se cere și obligarea părintelui îndatorat la întreținere, după criteriile examinate. La acțiune trebuie atașată copia certificatului de naștere al copilului.

LegeAZ.net